

MR GWYN

&

DRIEMAAL BIJ DAGERAAD

ALESSANDRO BARICCO BIJ DE BEZIGE BIJ

*Oceaan van een zee*

*Land van glas*

*Zijde*

*Novecento*

*City*

*Dit verhaal*

*De barbaren*

*Emmaüs*

*Een bepaald idee van de wereld*

*De Jonge Bruid*

*The Game*

*Abel*

Alessandro Baricco

Mr Gwyn  
&  
Driemaal bij dageraad

Vertaald door Manon Smits



2024

DE BEZIGE BIJ  
AMSTERDAM

In deze uitgave zijn opgenomen:  
*Mr Gwyn* (zesde druk, 2017, De Bezige Bij) & *Driemaal bij  
dageraad* (tweede druk, 2013, De Bezige Bij).

Copyright © 2011, 2012 Alessandro Baricco  
Copyright Nederlandse vertaling © 2012, 2013  
Manon Smits

Eerste druk oktober 2024

Oorspronkelijke titels *Mr Gwyn / Tre volte all'alba*  
Oorspronkelijke uitgever Feltrinelli Editore, Milaan

Omslagontwerp Moker Ontwerp

Vormgeving binnenwerk Perfect Service, Reeuwijk

Druk en bindwerk CPI Books GmbH, Leck

ISBN 978 94 031 3476 5

NUR 302

[debezigebij.nl](http://debezigebij.nl)



Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council® (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

MR GWYN



*Tout commence par une interruption.*

PAUL VALÉRY





I.

Terwijl hij door Regent's Park wandelde – over een laan die hij altijd koos, uit de vele – kreeg Jasper Gwyn ineens het duidelijke besef dat wat hij elke dag deed om de kost te verdienen niet langer bij hem paste. Die gedachte was al vaker bij hem opgekomen, maar nooit eerder zo helder en hofelijk.

Dus toen hij thuiskwam, begon hij een artikel te schrijven dat hij vervolgens uitprintte, in een envelop stopte, en in eigen persoon de hele stad door bracht naar de redactie van *The Guardian*. Ze kenden hem daar. Nu en dan werkte hij met hen samen. Hij vroeg of het mogelijk was een week te wachten met de publicatie.

Het artikel bestond uit een lijst van tweeënvijftig dingen waarvan Jasper Gwyn zich voornam om ze nooit meer te doen. Het eerste was artikelen schrijven voor *The Guardian*. Het dertiende was scholieren ontmoeten terwijl hij veinsde zelfverzekerd te zijn. Het eenendertigste zich laten fotograferen met een hand aan de kin, peinzend. Het zevenenveertigste zich forceren om hartelijk te doen tegen collega's die hem in werkelijkheid verachtten. Het laatste was: boeken schrijven. In zekere zin sloot dat de vage kier af die het voorlaatste kon hebben opengelaten: boeken publiceren.

Er moet bij gezegd worden dat Jasper Gwyn op dat moment een in Engeland behoorlijk gevierd schrijver was die ook in het buitenland enige bekendheid genoot. Hij had twaalf jaar eerder gedebuteerd met een thriller gesitueerd op het platteland van Wales ten tijde van Thatcher: een zaak van mysterieuze verdwijningen. Drie jaar later had hij een korte roman gepubliceerd over twee zussen die zich hadden voorgenomen elkaar nooit meer te zien: gedurende zo'n honderd pagina's probeerden ze hun bescheiden wens te verwezenlijken, maar dat bleek onmogelijk. Het boek eindigde met een magistrale scène op een pier, in de winter. Afgezien van een essaytje over Chesterton en twee verhalen gepubliceerd in verschillende bundels werd het oeuvre van Jasper Gwyn afgerond met een derde roman, vijfhonderd pagina's dik. Het waren de kalme memoires van een oude olympische schermer, voormalig kapitein bij de marine, voormalig presentator van radioshow's. Het was in de eerste persoon geschreven en het was getiteld *Met gedoofde lichten*. Het begon met deze zin: 'Dikwijls heb ik nagedacht over zaaien en oogsten.'

Zoals door velen was opgemerkt, waren de drie romans onderling zo verschillend dat het lastig was ze te herkennen als werken van dezelfde hand. Het was een tamelijk curieus verschijnsel, maar het had Jasper Gwyn niet verhinderd om in korte tijd uit te groeien tot een door het publiek erkende en door het merendeel van de critici gewaardeerde schrijver. Zijn verteltalent stond overigens buiten kijf, en helemaal verbluffend was het gemak waarmee hij in het hoofd van de personages wist te kruipen en hun gevoelens wist te reconstrueren. Hij leek precies te weten welke woorden elk van hen zou zeggen, en hij leek ieders gedachten al op voorhand

te denken. Het is dan ook niet verwonderlijk dat het velen in die jaren logisch had geleken hem een briljante carrière te voorspellen.

Op de leeftijd van drieënveertig jaar schreef Jasper Gwyn echter voor *The Guardian* een artikel waarin hij tweeënvijftig dingen opsomde die hij vanaf die dag nooit meer zou doen. En het laatste was: boeken schrijven.

Zijn briljante carrière was reeds ten einde gekomen.

## 2.

De ochtend waarop het artikel in *The Guardian* verscheen – heel prominent, in de zondagbijlage – bevond Jasper Gwyn zich in Spanje, in Granada: het had hem passend geleken, in deze omstandigheden, om enige afstand te scheppen tussen zichzelf en de wereld. Hij had een zo bescheiden hotelletje gekozen dat het niet voorzag in telefoon op de kamer, zodat ze die ochtend naar boven moesten komen om hem te waarschuwen dat er een oproep voor hem was, in de hal. Hij ging in pyjama naar beneden en liep met tegenzin naar een oude geelgelakte telefoon op een rieten tafeltje. Hij hield zijn oor tegen de hoorn en wat hij hoorde was de stem van Tom Bruce Shepperd, zijn agent.

‘Wat is dit voor geintje, Jasper?’

‘Welk geintje?’

‘Die tweeënvijftig dingen. Ik heb ze vanmorgen gelezen, Lottie gaf de krant aan me door, ik lag nog in bed. Ik kreeg zowat een beroerte.’

‘Misschien had ik je moeten waarschuwen.’

‘Het is toch zeker niet serieus, hè? Is het een provocatie,

een aanklacht, wat is het goddomme?’

‘Niks, een artikel. Maar het is helemaal waar.’

‘In welk opzicht?’

‘Ik bedoel, ik heb het serieus geschreven, dit is precies wat ik heb besloten.’

‘Zeg je nou dat je stopt met schrijven?’

‘Ja.’

‘Ben je gek geworden?’

‘Ik moet nu echt gaan, weet je...’

‘Wacht even, Jasper, we moeten erover praten, als je er niet eens over praat met mij, je agent...’

‘Er valt niets aan toe te voegen, ik stop gewoon met schrijven en dat is het.’

‘Zal ik je eens wat zeggen, Jasper, luister je naar me? Zal ik je eens wat zeggen?’

‘Ja, ik luister.’

‘Nou, luister goed: ik heb jou die zin al tientallen keren horen zeggen, ik heb hem horen zeggen door een hoeveelheid schrijvers waar jij je niet eens een voorstelling van kunt maken, ik heb hem zelfs horen uitspreken door Martin Amis, geloof je dat, het zal een jaar of tien geleden zijn geweest, toen zei Martin Amis precies die woorden tegen me, ik stop met schrijven, en dat is slechts één voorbeeld, maar ik zou er wel twintig kunnen geven, moet ik de hele lijst opnoemen?’

‘Dat lijkt me niet nodig.’

‘En zal ik je nog eens wat zeggen? Er is er niet één die echt gestopt is, stoppen bestaat gewoon niet.’

‘Oké, maar nu moet ik echt gaan, Tom.’

‘Niet één.’

‘Oké.’